

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 562/2014-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti F. B., zastúpeného advokátom M. R., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 236/2009, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo F. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 236/2009 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 236/2009 konal bez zbytočných prietáhov.

3. F. B. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť F. B. trovy konania v sume 426,12 € (slovom štyristodvadsaťšesť eur a dvanásť centov) na účet jeho právneho zástupcu M. R. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 562/2014 z 24. septembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť F. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 236/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 26. novembra 2009 okresnému súdu žalobu o ochranu osobnosti.

Sťažovateľ uvádza, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jeho právnej veci právoplatne skončené.

Sťažovateľ v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných

prieťahov. Napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprS/228/2014 z 22. júla 2014 doručeným ústavnému súdu 28. júla 2014, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„K vyjadreniu zákonnej sudkyne nemáme čo dodať. Je potrebné upozorniť, že na Okresnom súde Žilina je dlhotrvajúci stav nedostatočného personálneho obsadenia, na ktoré sme viackrát upozorňovali, avšak bezvýsledne, a to aj napriek tomu, že ročný nápad vecí na tunajšom súde je cca 57.000 pri výkone +/- 32 sudcov. Z uvedeného je zrejmé, že nie je možné konať bez prieťahov za takého stavu, čo žiadame zohľadniť.“

Zákonná sudkyňa k sťažnosti uvádza:

„Vo veci sa priebežne koná, ide o skutkovo a právne náročnú vec ochrany osobnosti a zároveň boli podané aj viaceré procesné návrhy, o ktorých rozhodoval až Krajský súd v Žiline.“

Poukazujem na nadmernú zaťaženosť – v roku 2013 mi bolo pridelených spolu 413 vecí, rozhodla som 505, z toho 454 meritórne. Pridržiavam sa aj vyjadrenia SprS/122/2014.“

Okresný súd v prípise doručenom ústavnému súdu 7. novembra 2014 k sťažnosti ďalej uvádza:

„Zotrývame na našom vyjadrení s tým, že je nutné poukázať na neprimeranú zaťaženosť nielen zákonného sudcu, ale všetkých sudcov tunajšieho súdu v porovnaní s inými súdmi - ročný nápad vecí na tunajšom súde je cca 57.000 pri výkone +/- 32 sudcov, pričom tunajší súd asi ako jediný súd na Slovensku vykonáva súdnictvo pre 3 okresy (Žilina, Bytča, Kysucké Nové Mesto), pričom ide aj o agendu špecifickú, pre ktorú je tunajší súd príslušný ako súd v sídle krajského súdu.“

Z uvedeného je zrejmé, že nie je možné konať bez prieťahov za takého stavu, čo žiadame zohľadniť. Hoci personálne obsadenie súdu nemôže byť na úkor účastníkov, nemôže to byť ani na úkor samotných sudcov, či súdov, pričom na tieto nedostatky neustále upozorňujeme. Sudcovia tunajšieho súdu vykonávajú sudcovskú prax za tých istých

podmienok - platových, ako aj na iných súdoch, avšak pri oveľa vyššej zaťaženi (napr. sudca tunajšieho súdu na C úseku má cca 40-45 vecí mesačne, hoci na inom menšom súde má sudca nápad 14 vecí mesačne.) Pokiaľ sa však táto situácia nevyrieši, nie je možné konať vo všetkých veciach bez prietáhov. Personálne poddimenzovanie tunajšieho súdu skonštatovala ja ombudsmanka.“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 20. novembra 2014, v ktorom okrem iného uviedol:

„Nestotožňujeme sa s vyjadrením súdu ohľadom toho, že sa jedná o skutkovo a právne náročnú vec. Vec súvisí s odvysielaním príspevku odporcu o navrhovateľovi, ktorý si zakúpil pre potreby bývania seba a svojej rodiny byt v Žiline. Nakoľko sa jednalo o účelový príspevok, ktorý mal slúžiť hlavne na zastrašenie sťažovateľa, aby stiahol svoje žaloby voči osobám, ktoré užívajú jeho byt bez akejkoľvek nájomnej zmluvy, neplatia žiadnu sumu za užívanie bytu, odporca poukazoval neustále vo svojom príspevku len na to, že sa jedná o tajomníka...“

Domnievame sa, že skutkovo a právne zložitú vec sa z nej snaží urobiť konajúci súd i napriek tej skutočnosti, že s poukazom na predložené listinné dôkazy týkajúce sa negatívnej reakcie širokej verejnosti na odvysielanú reláciu, výpoveď navrhovateľa, ako aj svedecké výpovede svedkov vypočutých v konaní bolo hodnoverným spôsobom preukázané, že odvysielanie relácie zasiahlo do osobnosti navrhovateľa ako človeka, ale aj ako tajomníka..., a odrazilo sa na vzťahu a pohľade širokej verejnosti na navrhovateľa aj u ľudí, s ktorými navrhovateľ bol a je v osobnom, spoločenskom a pracovnom kontakte. Spôsob zverejnenia predmetných skutočností týkajúcich sa kúpy bytu bezprostredne poškodilo povest' o charaktere, postojoch a konaní navrhovateľa, ktorý do odvysielania relácie bol vo svojom okolí vnímaný ako zásadový, bezúhonný človek vyznávajúci principiálne zásady morálky; postupujúci aj v pracovných záležitostiach profesionálne a v súlade so zákonom. Podľa nášho názoru odporca uviedol nepravdivé informácie a poškodil tak občiansku česť a meno navrhovateľa a hrubým spôsobom tak zasiahol do práv navrhovateľa na ochranu osobnosti. Uvedením týchto nepravdivých údajov v televízii, ktorá je najsledovanejšou televíziou s celoštátnou pôsobnosťou vrátane jej vysielania prostredníctvom internetu bolo poškodené navrhovateľovo dobré meno aj ako občana a najmä ako tajomníka... Bolo tak znevážené jeho doterajšie meno ako aj jeho práca. Odporca uviedol množstvo nepravd a

klamstiev, informácií bez toho, aby si overil pravdivosť týchto informácií. Je až zarážajúce, že samotný redaktor odporcu sa osobne informoval u sťažovateľa ohľadom skutočností týkajúcich sa daného prípadu a i napriek týmto informáciám, ktoré vyvracali tvrdenia samotného odporcu tento v relácii uviedol skutočnosti, ktoré vôbec, nie sú pravdivé. Na základe týchto nepravdivých skutkových tvrdení si divák vytváral a vytvoril negatívny obraz o sťažovateľovi, ktorý pociťuje „nevhodnými“ poznámkami a narážkami zo strany tretích osôb do dnešného dňa. Máme za to, že súd mal tak dostatok časového priestoru - 5 rokov ako aj dôkazov, aby vo veci rozhodol už i s poukazom na to, že v iných obdobných veciach, ktoré napadli na súd oveľa neskôr ako žaloba sťažovateľa je už právoplatne rozhodnuté vrátane odvolacieho konania.

Odpoveď na sťažnosť, sťažovateľ obdržal až dňa 24. 5. 2014. Pojednávanie vo veci je vytýčené na deň 10. 12. 2014, na ktorom bude vykonaná iba rekonštrukcia výsluchu redaktora odporcu p. A. a tak právoplatne rozhodnutie súdu je v nedohľadne.

Skutočnosť, že súd je poddimenzovaný počtom personálneho obsadenia sťažovateľ by mohol chápať ako človek, avšak nemôže ju akceptovať ako účastník konania, ktorý sa obrátil na súd v prípade, keď bolo porušené jeho právo, zvlášť keď došlo k dehonestácii jeho osoby.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 27 C 236/2009 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

- 26. november 2009 – okresnému súdu bola doručená žaloba o ochranu osobnosti,
- 27. november 2009 – okresnému súdu bol doručený návrh na vydanie predbežného opatrenia,
- 23. december 2009 – okresný súd uznesením návrhu na vydanie predbežného opatrenia vyhovel,

- 1. február 2010 – okresný súd uznesením odporcovi uložil, aby v lehote 3 dní zaplatil súdny poplatok za odvolanie z 13. januára 2010,
- 8. apríl 2010 – Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia,
- 26. máj 2010 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 14. júl 2010,
- 13. júl 2010 – okresný súd termín pojednávania nariadený na 14. júl 2010 zrušil a nariadil nový termín pojednávania na 1. október 2010, ktorý bol taktiež zrušený,
- 4. október 2010 – odporcom vznesenú námietku zaujatosti zákonnej sudkyne krajský súd uznesením z 21. decembra 2010 neuznal a konštatoval, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci,
- 24. február 2011 – okresný súd nariadil pojednávanie na 6. máj 2011,
- 6. máj 2011 – na pojednávaní okresný súd pripustil zmenu návrhu a pojednávanie odročil na neurčito, pričom účastníkom konania bola poskytnutá 30-dňová lehota na prípadnú mimosúdnu dohodu,
- 21. október 2011 – okresný súd uznesením zamietol námietku miestnej nepríslušnosti vznesenú odporcom na pojednávaní uskutočnenom 6. mája 2011,
- 11. november 2011 – po doručení odvolania proti uzneseniu okresného súdu z 21. októbra 2011 bol súdny spis predložený na rozhodnutie krajskému súdu 16. augusta 2012, ktorý uznesením z 31. augusta 2012 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil, pričom súdny spis okresnému súdu vrátil 5. októbra 2012,
- 30. január 2013 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 19. apríl 2013, ktoré sa uskutočnilo a po rozsiahlom vypočutí svedkov bolo odročené na neurčito,
- 18. júl 2013 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 23. október 2013,
- 16. december 2013 – okresný súd nariadil rekonštrukciu pojednávania uskutočneného 23. októbra 2013 na 19. marec 2014, pretože zvukový záznam z pojednávania uskutočneného 23. októbra 2013 bol omylom vymazaný,
- 8. apríl 2014 – okresný súd vyzval právneho zástupcu odporcu, aby sa vyjadril, či súhlasí so späťvzatím návrhu vo vymedzenej časti,
- 26. máj 2014 – okresný súd uznesením po súhlase odporcu konanie vo vymedzenej časti zastavil a súčasne pripustil zmenu návrhu požadovanú sťažovateľom,
- 16. júl 2014 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 24. september 2014.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že na 10. december 2014 je nariadený termín pojednávania.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Súdca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď bude konať nové pojednávanie a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamenaná v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prierahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd uvádza, že spory o ochranu osobnosti tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich v zásade po skutkovej ani právnej stránke hodnotiť ako zložité.

Tvrdenie zákonnej sudkyne, že v danom prípade ide „o skutkovo a právne náročnú vec...“, nemohol ústavný súd akceptovať a konštatuje, že pri sústredenom konaní bolo možné v danej veci postupovať plynulejšie a najmä efektívnejšie.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri posudzovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť pripísané na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s priet'ahmi v konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pričom v jeho priebehu identifikoval obdobie nečinnosti od 11. novembra 2011 (okresnému súdu bolo doručené odvolanie proti uzneseniu z 21. októbra 2011) do 16. augusta 2012 (súdny spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní). Okrem nečinnosti bolo napadnuté konanie aj neefektívne a nesústredené. Z predloženého súdneho spisu, ale aj z vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplýva, že omylom došlo k vymazaniu zvukového záznamu z pojednávania uskutočneného 23. októbra 2013, v súvislosti s čím musel okresný súd pristúpiť k rekonštrukcii predmetného pojednávania, čo spomalilo priebeh napadnutého konania.

Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním efektivity namietaného konania upriamuje pozornosť na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a to v prípade, ak nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na všeobecný súd, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011).

Pokiaľ okresný súd opakovane odôvodňoval stav konania ku dňu predbežného prerokovania sťažnosti „dlhotrvajúcim stavom nedostatočného personálneho obsadenia“, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj

skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

Ústavný súd vyhodnotil postup okresného súdu jeho doterajšom priebehu ako nedostatočne efektívny aj preto, že napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené ani po takmer 5 rokoch od jeho začatia. Pri tomto konštatovaní ústavný súd prihliadol aj na predmet sporu v posudzovanom konaní (ochrana osobnosti) a jeho význam pre sťažovateľa.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 236/2009 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 7 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že trpí *„pretrvávajúcim pocitom nespravodlivosti, neistoty a márnosti, totálneho sklamania a rozčarovania, keď súd, ktorý má poskytnúť účastníkovi súdu ochranu, nie je schopný rozhodnúť ani po viac ako 4,5 roka o ochrane osobnosti a pritom nejde o žiadnu náročnú, výnimočnú a právne zložitú vec“*.

Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia. Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 27 C 236/2009, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä význam výsledku sporu pre sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že posudzované konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd

považoval priznanie sumy 2 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom M. R. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 804 €.

Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti, stanovisko k vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 134 €, t. j. spolu 402 €, čo spolu s režijným paušálom 3 x 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 426,12 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2014